

דַּחֲכַמְתָּא לְעֵלְמָא, אֲתִקְלְקְלוּ בֵיהּ בְּנֵי נִשָּׂא וּבְעוּ
לְאַתְנָרָא בֵיהּ.

יְהִיב חֲכַמְתָּא עֲלָאָה לְאָדָם תְּרַאשׁוֹן, וּבְהֵהִיא חֲכַמְתָּא (ד) ^{טו ע"א}
דְּאַתְנָלִי לִיָּה יַדַּע דְּרִגּוֹן, וְאַתְדִּבְק בְּיַצֵּר הָרַע,
עַד דְּאַסְתְּלִקוּ מִנִּיָּה מִבּוּעֵי דַחֲכַמְתָּא. וּלְבַתֵּר תָּב קִמִּי
מְאַרִיָּה, וְאַתְנָלִיין לִיָּה מִנִּיָּהוּ וְלֹא בְּקַדְמִיתָא. לְבַתֵּר
בְּהֵהוּא סְפָרָא דִילִיָּה יַדַּע חֲכַמְאן. וּלְבַתֵּר אָתוּ בְּנֵי נִשָּׂא
וְאַרְגִּיזוּ קִמִּיָּה.

יְהִיב חֲכַמְתָּא לְנַח וּפְלַח בְּהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְבַתֵּר
מַה כְּתִיב וַיִּשֶׁתּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל כְּמַה
דְּאַתְמֹר. יְתִב חֲכַמְתָּא לְאַבְרָהָם וּפְלַח בְּהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. לְבַתֵּר נִפְק מִנִּיָּה יִשְׁמַעֵאל דְּאַרְגִּיזוּ קִמִּי קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. וְכֵן יַצְחָק נִפְק מִנִּיָּה עֲשׂוֹ. יַעֲקֹב נִסְב תִּרְיִן אַחְתָּן.

לשון הקודש

וּרְצוּ לְהַתְנַרְוֹת בּוּ.

נִתְּן חֲכַמְתָּא לְנַח וְעַבַד בְּהּ אֶת הַקְּדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא, וְאַחַר כֵּךְ מַה פְּתוּב? וַיִּשֶׁתּ מִן
הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל, כְּמוֹ שְׁנַתְבְּאָר. נִתְּן
חֲכַמְתָּא לְאַבְרָהָם וְעַבַד בְּהּ אֶת הַקְּדוּשׁ
בְּרִיךְ הוּא, אַחַר כֵּךְ יֵצֵא מִמֶּנּוּ יִשְׁמַעֵאל
שֶׁהַרְגִּיזוּ לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא. וְכֵן
יַצְחָק יֵצֵא מִמֶּנּוּ עֲשׂוֹ. יַעֲקֹב לָקַח שְׁתֵּי
אַחֵיוֹת.

נִתְּן חֲכַמְתָּא עֲלִיּוֹנָה לְאָדָם תְּרַאשׁוֹן.
וּבְאוֹתָהּ חֲכַמְתָּא שְׁהַתְנַלְתָּהּ לוֹ, יַדַּע
דְּרִגּוֹת וּנְדָבִק בְּיַצֵּר הָרַע, עַד שְׁהַסְתְּלִקוּ
מִמֶּנּוּ מַעֲיִנֹת הַחֲכַמְתָּא, וְאַחַר כֵּךְ שָׁב
לְפָנֵי רַבּוּנּוֹ וְהַתְנַלּוּ לוֹ מֵהֶם, וְלֹא כְּמוֹ
מִקְדָּם. אַחַר כֵּךְ בְּאוֹתוֹ הַסְפֵּר שְׁלוֹ יַדַּע
חֲכַמְתָּא. אַחַר כֵּךְ בְּאוּ בְּנֵי אָדָם וְהַרְגִּיזוּ
לְפָנָיו.

יְהִי חֲכַמְתָּא לְמֹשֶׁה מַה כְּתִיב בֵּיהּ (במדבר יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא. וְלֹא הָיָה כְּמֹשֶׁה שִׁמְשׁ מִהִימָן בְּכָלֵהוּ דְרַגִּין וְלֹא סָטָא לְבֵיהּ בְּתִיאֻבְתָּא דְחַד מִנֵּיהּוּ. אֲלֵא קָאִים בְּמִהִימְנוּתָא עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוּת.

יְהִי חֲכַמְתָּא עֲלָאָה לְשִׁלְמָה מִלְפָּא. לְבַתָּר מַה כְּתִיב בֵּיהּ (משלי א) מוֹשְׁלֵי שְׁלֹמָה (משלי ל) הַמִּשָּׂא נְאֻם הַגִּבֹּר לְאִיתִיּאֵל לְאִיתִיּאֵל וְאֹכֵל וְאֹכֵל. אָמַר שְׁלֹמָה אֲתִי אֵל וְחֲכַמְתָּא דִּילֵיהּ הוּא. וְאוֹכֵל וְאוֹכֵל לְמַעַבְדַּ רְעוּתִי. לְבַתָּר (מלכים א יח) וַיִּקָּם יְיָ שָׁטָן לְשִׁלְמָה וְגו'.

תָּא חֲזִי, בְּגִין זְעִירוּ דְחֲכַמְתָּא דְאַשְׁכְּחוּ אֲלֵין מִהֵהוּא חֲכַמָּה דְקַדְמָאִי, אֲתַגְרוּ בֵיהּ בְּקַדְשָׁא בְרִידָה הוּא, וּבְנֵו מוֹגְדַל וְעַבְדוּ כָּל מַה דְעַבְדוּ. עַד דְאַתְפַּדְרוּ מֵאַנְפֵי אֲרַעָא וְלֹא אֲשַׁתָּאֵר בְּהוּ חֲכַמָּה לְמַעַבְדַּ מִיּוֹדֵי. אֲבַל לְזַמְנָא דְאֲתִי קַדְשָׁא בְרִידָה הוּא יִתְעַר חֲכַמְתָּא בְּעֲלָמָא

לשון הקודש

וְהַחֲכַמָּה שְׁלוֹ הוּא. וְאֹכֵל – וְאֲנִי יְכוֹל לַעֲשׂוֹת רְצוֹנִי. אַחַר כֵּךְ (מלכים-א יח) וַיִּקָּם ה' שָׁטָן לְשִׁלְמָה וְגו'.

בא ראה, משום קצת חכמה שמצאו אלה מאותה חכמת הראשונים, התגרו בקדוש-פרוך-הוא, ובנו מגדל ועשו כל מה שעשו, עד שהתפזרו מעל פני הארץ, ולא נשארה בהם חכמה לעשות דבר. אבל לעתיד לבא הקדוש פרוך הוא

נתן חכמה למושה, מה כתוב בו? (במדבר א') בכל ביתי נאמן הוא. ולא היה כמושה שמש נאמן בכל הדרגות, ולא סטה לבו בתשובת אחד מהם, אלא עמד באמונה עליונה פראוי.

נתן חכמה עליונה לשלמה המלך, אחר כך מה כתוב בו? (משלי א) מושלי שלמה, (שם ב) המשא נאם הגבר לאיתיאל לאיתיאל ואכל. אמר שלמה, אתי אל,

וַיִּפְלְחוּן לִיָּה בְּהָ הָדָא הוּא דְכָתִיב, (יחזקאל לו) וְאֵת רוּחִי
 אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי. לָאוּ כְּקִדְמָאֵי דְחִבְלוּ בֵּיהּ עֲלֵמָא.
 אֵלָא וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקֵי תִלְכוּ וְאֵת מִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ
 וְעָשִׂיתֶם.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הוּוּ אֲזֵלֵי בְּאַרְחָא. אָמַר לִיָּה רַבִּי
 יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא נִפְתַּח בְּאוּרֵייתָא וְנִימָא מְלָה. פְּתַח
 רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר (דברים כג) כִּי יִי אֱלֹהֶיךָ מִתְּהִלָּךְ בְּקִרְבֵּי מִחְנֶךָ
 לְהַצִּילָךְ וּלְתַת אִיבִיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מִחְנֶיךָ קְדוֹשׁ וְלֹא
 יִרְאֶה בְּךָ עֲרוֹת דְּדָבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ. כִּי יִי אֱלֹהֶיךָ
 מִתְּהִלָּךְ, מִתְּהִלָּךְ מִיבְעֵי לִיָּה. אֵלָא כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (בראשית
 א) מִתְּהִלָּךְ בְּגִן לְרוּחַ הַיּוֹם. וְדָא הוּא אֵילָנָא דְאָכַל מִנֶּיהָ
 אָדָם הָרֵאשׁוֹן. מִתְּהִלָּךְ נִוְקְבָא מִתְּהִלָּךְ דְּדָבָר.

וְדָא הוּא דְאֲזִיל קַמֵּייהוּ דְיִשְׂרָאֵל בְּדִ הוּוּ אֲזֵלֵי
 כְּמִדְבְּרָא דְכָתִיב (שמות יג) וַיִּי הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם

לשון הקודש

וְאָמַר, (דברים כג) כִּי הִי אֱלֹהֶיךָ מִתְּהִלָּךְ
 בְּקִרְבֵּי מִחְנֶךָ לְהַצִּילָךְ וּלְתַת אִיבִיךָ
 לְפָנֶיךָ וְהָיָה מִחְנֶיךָ קְדוֹשׁ וְלֹא יִרְאֶה בְּךָ
 עֲרוֹת דְּדָבָר וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ. כִּי הִי אֱלֹהֶיךָ
 מִתְּהִלָּךְ? מִתְּהִלָּךְ הָיָה צְרִיךְ לְהֵיוֹת! אֵלָא
 כְּמוֹ שְׁנֵיאָמַר (בראשית א) מִתְּהִלָּךְ בְּגִן לְרוּחַ
 הַיּוֹם. וְהוּוּ אֵילָן שְׂאֵכַל מִמֶּנּוּ אָדָם
 הָרֵאשׁוֹן. מִתְּהִלָּךְ – נְקֻבָּה. מִתְּהִלָּךְ – זָכָר.
 וְזַחֲו שְׁהִלָּךְ לְפָנֵי יִשְׂרָאֵל בְּשָׁהִיו הוֹלְכִים

יְעוֹרֵר חֻקָּה בְּעוֹלָם וְעֵבְדוּ אוֹתוֹ בְּהָ.
 זְהוּ שְׁכַתּוֹב (יחזקאל לו) וְאֵת רוּחִי אֲתֵן
 בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי. לֹא פְּרָאשׁוּנִים
 שְׁהַשְׁחִיתוּ בְּהָ אֵת הָעוֹלָם, אֵלָא –
 וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקֵי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי
 תִשְׁמְרוּ וְעָשִׂיתֶם.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ.
 אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיָא, נִפְתַּח
 בְּתוֹרָה וְנֵאמַר דְּדָבָר. פְּתַח רַבִּי יוֹסִי

וְגו'. הוּא דְאָזִיל קַמִּיָּה דְבַר נֶשׁ כִּד אָזִיל בְּאַרְחָא. דְּכַתִּיב,
 (תהלים פה) צֶדֶק לְפָנָיו יִחַלֵּךְ וַיֵּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעַמָּיו. וְדָא הוּא
 דְאָזִיל קַמִּיָּה דְבַר נֶשׁ בְּשַׁעְתָּא דְאִיהוּ זָכִי. וְלִמָּה. לְהַצִּילְךָ
 וְלִתְת אִיבִידָא לְפָנֶיךָ. לְאַשְׁתַּזְבָּא בְּר נֶשׁ בְּאַרְחָא וְלֹא
 יִשְׁלוּט בֵּיה אַחְרָא.

וּבְגִין כֶּךָ לְבָעֵי לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַסְתַּמְרָא מִחֻזְבוֹי
 וְלִדְכַפָּא לְגַרְמִיָּה. מָאִי דְכִיּוּ דָא. דְּכַתִּיב, (דברים כג)
 וְהָיָה מִתְּנִידָא קְדוּשָׁה. מָאִי קְדוּשָׁה, קְדוּשִׁים מִיבְעֵי לִיָּה.
 אֲלֵא מִתְּנִידָא קְדוּשָׁה אֵלִין שְׂיִיפֵי גּוּפָא דְגּוּפָא אֶתְחַבְּר
 וְאֶתְתַּקַּן בְּהוּ. וּבְגִין כֶּךָ וְהָיָה מִתְּנִידָא קְדוּשָׁה. וְלֹא יִרְאָה
 בְּךָ עֲרוֹת דְּבַר.

מָאִי עֲרוֹת דְּבַר. דָּא מְלִתָּא (שְׂרִייתָא) דְּעַרְיִין. וְדָא הוּא
 מְלָה דְקְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא מָאִים בָּה יִתִּיר מִכְּלָא.
 כִּיּוֹן דְאָמַר וְלֹא יִרְאָה בְּךָ עֲרוֹת, אִמָּאִי דְבַר. אֲלֵא הֵינִי

לשון הקודש

(דברים כג) וְהָיָה מִתְּנִידָא קְדוּשָׁה. מַה זֶה קְדוּשָׁה?
 קְדוּשִׁים הָיָה צָרִיד לְהִיּוֹת! אֲלֵא מִתְּנִידָא
 קְדוּשָׁה – אֵלּוּ אִיבְרֵי הַגּוּף שֶׁהַגּוּף מִתְּחַבְּר
 וְנִתְקַן בְּהֵם. וְלָכֵן וְהָיָה מִתְּנִידָא קְדוּשָׁה. וְלֹא
 יִרְאָה בְּךָ עֲרוֹת דְּבַר.

מַה זֶה עֲרוֹת דְּבַר? זֶה דְּבַר (עֲרוֹת) עֲרִיּוֹת,
 שְׂוָה הוּא דְבַר שֶׁהַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מוֹאֵם
 בּו יוֹתֵר מִהַכֵּל. כִּיּוֹן שֶׁאָמַר וְלֹא יִרְאָה
 בְּךָ עֲרוֹת, לְמָה דְּבַר? אֲלֵא רִשְׁעֵי הָעוֹלָם

בְּמִדְּבַר, שְׂכַתוֹב (שְׁמוֹת יג) וְהוּ' הַלֵּךְ לְפָנֶיךָם
 יוֹמָם וְגו'. וְהוּא שֶׁהוֹלֵךְ לְפָנֵי הָאָדָם
 בְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּדַרְךָ, שְׂכַתוֹב (תהלים פה) צֶדֶק
 לְפָנָיו יִחַלֵּךְ וַיֵּשֶׁם לְדַרְךָ פְּעַמָּיו. וְזֶהוּ
 שֶׁהוֹלֵךְ לְפָנֵי הָאָדָם בְּשַׁעַה שֶׁהוּא זוֹכֵה.
 וְלִמָּה? לְהַצִּילְךָ וְלִתְת אִיבִידָא לְפָנֶיךָ,
 לְהַצִּיל אָדָם בְּדַרְךָ וְלֹא יִשְׁלַט בּו אַחֵר.
 וְלָכֵן צָרִיד אָדָם לְהַשְׁמַר מִתְּחַטָּאוּ
 וְלִטְהַר אֶת עַצְמוֹ. מַה שֶׁהָרָה זו? שְׂכַתוֹב

תִּיבִי עֲלֵמָא דְגַעְלִי וּמִסְאַבִּי גְרַמִּיִּהּוּ בְּמִלָּה דְלִחֹן דְנַפְקִי
מִפּוּמִּיִּהּוּ וְהָא אִיהוּ עֲרוֹת דְּבַר.

וְכָל כֶּךָ לְמָה. בְּגִין דְּאִיהוּ אָזִיל קַמְךָ. וְאִי אַתְּ עֶבֶד
בְּדִין, מִיָּד וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ, דְּלֹא יִזִּיל בְּתַרְךָ וַיִּיתוּב
מֵאַחֲרֶיךָ. וְאַנְן הָא אֲזִלִּינן קַמִּיָּה בְּאַרְחָא נְתַעֲסַק בְּמִלִּי
דְּאוּרִיִּתָּא. דְּהָא אוּרִיִּתָּא אַתְּעַטְרָא עַל רִישֵׁיהּ דְּבַר נֶשׁ
וְשָׁכְנֵתָא לֹא אַעֲדִיאַת מִיְנֵיהּ.

פְּתַח רַבִּי תִּיָּא וְאָמַר וַיֹּאמֶר ה' הֵן עִם אֶחָד וְשָׁפָה
אֶחַת לְכֻלָּם וְגו' תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיְהִי בְּנִסְעָם
מִקְדָּם. מָאִי מִקְדָּם. מִקְדָּמוֹנֵי שְׁל עוֹלָם. וַיִּמְצְאוּ. וַיִּרְאוּ
מִיּוֹבֵעֵי לִיָּה מָאִי וַיִּמְצְאוּ. אֶלָּא מְצִיָּאָה אֲשַׁכְּחוּ תַּמָּן
מִרְזֵי דְחֻכְמַתָּא מִקְדָּמָאִי דְאַתְנַעַר תַּמָּן מִן בְּנֵי טוֹפְנָא,
וְכָה אֲשַׁתְּדְלוּ לְמַעַבְדּוֹ בְּתַהִיָּא עֲבִידְתָּא דְעַבְדוֹ לְסַרְבָּא
בֵּיהּ בְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהוּוּ אָמְרִי בְּפוּמָא וְעַבְדִּי (דף ע"ו ע"ב)
עֲבִידְתָּא.

לשון הקודש

מפנינו

פְּתַח רַבִּי תִּיָּא וְאָמַר, וַיֹּאמֶר ה' הֵן עִם
אֶחָד וְשָׁפָה אֶחַת לְכֻלָּם וְגו' בֵּא רְאָה מַה
כְּתוּב, וַיְהִי בְּנִסְעָם מִקְדָּם. מַה זֶה מִקְדָּם?
מִקְדָּמוֹנֵי שְׁל עוֹלָם. וַיִּמְצְאוּ? וַיִּרְאוּ צִרִיךְ
הָיָה לְהִיּוֹת! מַה זֶה וַיִּמְצְאוּ? אֶלָּא מְצִיָּאָה
מְצְאוּ שְׁם מְסוּדֵי הַחֻכְמָה מִהַקְדָּמוֹנִים
שֶׁהַתְנַעֲרָה שְׁם מִבְּנֵי הַמַּבּוּל, וְכָה

הִלְלוּ שְׁנוּעֵלִים וּמִטְמָאִים אֶת עַצְמָם
בְּדַבְרָם שְׂיוּצָא מִפִּיהֶם, וְזֵהוּ עֲרוֹת דְּבַר.
וְכָל כֶּךָ לְמָה? מִשּׁוּם שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְפָנֶיךָ.
וְאִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֶּךָ, מִיָּד – וְשָׁב
מֵאַחֲרֶיךָ. שְׁלֹא יִלְךְ עִמָּךְ וַיִּשׁוּב מֵאַחֲרֶיךָ.
וְאַנְן הֲרִינוּ הוֹלְכִים לְפָנֶיךָ בְּתַרְךָ, נְתַעֲסַק
בְּדַבְרֵי תוֹרָה, שְׁהָרִי הַתּוֹרָה מִתְּעַטְרַת
עַל רֵאשׁוֹ שְׁל אָדָם וְהַשְׁכִּינָה לֹא זֹה

חָמִי מִה כְּתִיב הֵן עִם אֶחָד וְשָׁפָה אֶחַת לְכֻלָּם. בְּגִין
 דְּאֲנֹן בְּלִבָּא חַד וְרַעוּתָא חַד וּמְמַלְלֵי בְלִשׁוֹן
 הַקִּדְּשׁ. וְעַתָּה לֹא יִבְצֹר מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ לַעֲשׂוֹת. וְלִית
 מָאן דִּימְנַע עוֹבְדָא דְלַהוֹן. אֲבָל מָאִי אַעֲבִיד, אֲבַלְבַּל לֹון
 דְּרַגִּין דְּלַעֲיִלָּא, וְלִישָׁן דְּלַהוֹן לְתַתָּא. וּכְדִין אֲתִמְנַע
 עוֹבְדָא דְלַהוֹן. וּמַה בְּגִין דִּיהוּ בְרַעוּתָא וְלִבָּא חַד וּמְמַלְלֵי
 בְלִשׁוֹן הַקִּדְּשׁ כְּתִיב לֹא יִבְצֹר מֵהֶם כָּל אֲשֶׁר יִזְמוּ
 לַעֲשׂוֹת, וְדִינָא דְלַעֲיִלָּא לָא יָכִיל לְשַׁלְמַתָּא בְּהוּ. אֲנִן אוּ
 חֲבַרְיָא דְמַתְעַסְקִין בְּאוּרֵייתָא, וְאֲנִן בְּלִבָּא חַד וְרַעוּתָא
 חַד, עַל אֶחַת פְּמָה וְכַמָּה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי מִפְּאֵן לְאֲנֹן מְאִירֵי דְמַחְלוּקַת לִית לֹון
 קִיּוּמָא. דִּהָא כָּל זְמַנָּא (דְּאֵלִין) דְּבְנֵי עֲלָמָא אֵלִין
 עִם אֵלִין בְּרַעוּתָא חַדָּא וְלִבָּא חַד, אִף עַל גַּב דְּמְרִדֵי בֵיה

לשון הקודש

משום שהיו ברצון ולב אחד ומדברים
 בלשון הקדש כתוב לא יבצר מהם כל
 אשר יזמו לעשות, ודין שלמעלה לא יכל
 לשלט בהם - אנו או החברים
 שמתעסקים בתורה, ואנו בלב אחד
 ורצון אחד, על אחת פמה וכמה.

אמר רבי יוסי, מפאן שלאותם בעלי
 המחלוקת אין להם קיום. שהרי בכל פעם
 שהללו בני העולם אלה עם אלה ברצון
 אחד ולב אחד - אף על גב שמורדים

התעסקו לעשות באותו מעשה שעשו
 לסרב לקדוש-ברוך-הוא, והיו אומרים
 בפה ועושים מעשה.

ראה מה כתוב, הן עם אחד ושפה אחת
 לכלם. משום שהם בלב אחד וברצון
 אחד ומדברים בלשון הקדש. ועתה לא
 יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות, ואין מי
 שימנע מעשיהם. אבל מה אעשה?
 אבלכל להם הדרגות של מעלה ולשונם
 שלמטה, ואז נמנע מעשה שלהם. ומה

בְּקוֹדֶשׁא בְּרִידְ הוּא, לֹא שְׁלֵטָא בְּהוּ דִּינָא דְלַעִילָא. כִּיּוֹן
דְּאִתְפְּלְגוּ מִיַּד וַיִּפֹּץ יי אֹתָם מִשָּׁם וְגו'.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא אֲשֶׁתִּמַּע דְּכֻלָּא בְּמַלְכָּה דְּפוּמָא תְּלִיָּיא.
דְּהָא כִּיּוֹן דְּאִתְפְּלְבַל מִיַּד וַיִּפֹּץ יי אֹתָם מִשָּׁם.
אָבֵל בּוֹזְמָנָא דְּאִתִּי מַה כְּתִיב, (צפניה ג) כִּי אִזּוּ אֶהְפֹּךְ אֶל
עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקֹרָא כְּלָם בְּשֵׁם יי לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד
וְכְתִיב, (זכריה יד) וְהָיָה יי לְמַלְכָּךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא
וְהָיָה יי אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

פְּרָשַׁת לֶךְ לֶךְ

זֹהַר

לֶךְ לֶךְ מֵאֶרְצְךָ וְגו'. רַבִּי אַבְיָא פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה מו)
שְׁמָעוּ אֵלַי אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֹקִים מִצְדָּקָה. שְׁמָעוּ
אֵלַי אַבְיָרִי לֵב, פְּמָה תְּקִיפִין לְבִיָּהוּ דְּחֵיבִיא, דְּחֻמָּאן

לשון הקודש

שְׂכָם אֶחָד, וְכְתוּב (זכריה יד) וְהָיָה ה' לְמַלְכָּךְ
עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא וְהָיָה ה' אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

פְּרָשַׁת לֶךְ לֶךְ

זֹהַר

לֶךְ לֶךְ מֵאֶרְצְךָ וְגו'. רַבִּי אַבְיָא פָּתַח וְאָמַר
(ישעיה מו) שְׁמָעוּ אֵלַי אַבְיָרִי לֵב הֶרְחֹקִים
מִצְדָּקָה. שְׁמָעוּ אֵלַי אַבְיָרִי לֵב - פְּמָה

בְּקוֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא שוֹלֵט בְּהֵם הַדִּין
שְׁלֵמַעְלָה. כִּיּוֹן שְׁנַחֲלִקוּ, מִיַּד - וַיִּפֹּץ
אֹתָם ה' מִשָּׁם וְגו'.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, נִשְׁמַע שְׁהַכַּל בְּדַבּוּר
הַפָּה תְּלוּי, שְׁהָרִי כִּיּוֹן שְׁהַתְּפַלְבְּלוּ, מִיַּד
וַיִּפֹּץ ה' אֹתָם מִשָּׁם. אָבֵל לְעַתִּיד לְבֹא מַה
כְּתוּב? (צפניה ג) כִּי אִזּוּ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים
שְׂפָה בְּרוּרָה לְקֹרָא כְּלָם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדוֹ